

Arrest

nr. 347 007 van 21 mei 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2026.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Nador. Toen u acht jaar oud was, verhuisde u met uw familie naar Spanje. U had er verblijfsrecht, liep er school en ging later werken. Uw familie woont er nog steeds.

U had gedurende tien jaar een relatie met een Marokkaanse vrouw, S. E. A. B. (...) genaamd. Er waren soms strubbelingen tussen jullie. Ook toen ze zich in België kwam vestigen, waren er problemen. U kwam geregeld naar België. Echter kwam het meermaals tot hevige ruzies. Zij contacteerde dan de politie en deed aangifte tegen u.

Op 24 april 2024 veroordeelde de CR van Antwerpen u tot een gevangenisstraf van 18 maanden voor feiten van partnergeweld.

U was niet aanwezig op het proces omdat u toen in Spanje verbleef. Bij terugkeer naar België vernam u dat u naar de gevangenis moest. U vernam ook dat S. (...) zwanger is. U bent de biologische vader van F. (...), de dochter van uw inmiddels ex-partner.

Op 21 juni 2024 veroordeelde de CR van Antwerpen u tot een gevangenisstraf van 5 maanden voor drugsfeiten.

U zat een tijdlang in de gevangenis. Momenteel verblijft u in het gesloten centrum van Vottem. Op 19 maart 2026 heeft u daar een verzoek om internationale bescherming ingediend.

U wil graag naar Spanje, al hebben de Spaanse autoriteiten inmiddels uw verblijfstitel ingetrokken en een inreisverbod van 10 jaar uitgevaardigd. België is een tweede optie, daar u meent dat F. (...) een vader nodig heeft.

U verklaart niet terug te kunnen naar Marokko omdat u daar niets of niemand heeft. Op jonge leeftijd heeft u het land verlaten. U was altijd in Spanje (en België), en zou niet meer kunnen aarden in Marokko.

U legt geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 3 december 2025 werd Marokko vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Bovenstaande brengt met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt dit duidelijk aan te tonen.

Er dient immers te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst wijst het CGVS erop dat de door u aangehaalde elementen niet voldoen aan de criteria van de Vluchtelingenconventie van Genève van 1951. Deze conventie beschouwt een persoon als vluchteling die zich buiten zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf bevindt omwille van een gegronde vrees voor vervolging op één van de volgende gronden: ras, religie, nationaliteit, politieke opinie of lidmaatschap van een bepaalde sociale groep. Het moge duidelijk zijn dat geen van deze criteria hier van toepassing is.

De beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming draait er dan ook hoofdzakelijk om of u geen gegronde vrees voor ernstige schade kent zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In die context dient erop te worden gewezen dat u dergelijke vrees evenmin aannemelijk maakt. Immers stelt het CGVS vast dat u zich louter beroept op socio-economische motieven. U verklaart dat u Marokko al op achtjarige leeftijd verliet en sindsdien in Spanje woonde. U zou er niets of niemand hebben. Niemand zal er voor u zorgen, u zal er ook nergens kunnen wonen (CGVS, p. 3, 4). Dergelijke motieven kunnen evenwel niet leiden tot het toekennen van internationale bescherming.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat dit alles niet kan overtuigen. Immers stelt het CGVS vast dat u een intussen 37-jarige man bent. U heeft na uw studies steeds gewerkt als (gediplomeerd) lasser, schoonmaker, in restaurants of in een fabriek (CGVS, p. 4). Van iemand van uw leeftijd, met ruime werkervaring, mag worden verwacht dat u ook in Marokko aan de slag kan. Bovendien is het dan wel zo dat uw ouders in Spanje wonen, echter geeft u aan dat u wel nog ooms en tantes heeft in Nador. U maakt niet aannemelijk dat deze personen u niet (minstens tijdelijk) zouden kunnen opvangen, temeer u verklaart dat uw ouders en ook uzelf geregeld voor meerdere weken op vakantie gingen naar Marokko om daar de familie te bezoeken, en uw ouders nog steeds het contact met deze mensen onderhouden (CGVS, p. 3). Er is met andere woorden sprake van banden tussen uw familie en de familie die in Marokko is blijven wonen. Dat u bij terugkeer naar Marokko in erbarmelijke omstandigheden zou terechtkomen, lijkt dan ook zeer onwaarschijnlijk. Voorts haalde u geen elementen aan die een terugkeer in de weg zouden staan. In dit verband is het noemenswaardig dat u op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde geen problemen te vrezen in Marokko (CGVS, p. 7).

Wat voorts betreft uw verklaring dat u de biologische vader bent van F. (...), de dochter van uw ex-partner S. E. A. B. (...), en dat u niet wilt dat zij zonder vader opgroeit, dient te worden opgemerkt dat uw (nog aan te tonen) vaderschap evenmin wijst op een nood aan bescherming in uw hoofde. Allereerst dienen uw banden met het kind enigszins te worden gerelativeerd. U bent niet zeker dat uw dochter F. (...) heet (CGVS, p. 5), hetgeen al opmerkelijk is. U heeft haar ook nog niet echt ontmoet omdat u een contactverbod met uw ex-partner heeft, van een officiële erkenning is geen sprake. U geeft voorts aan dat u haar zou kunnen bezoeken vanuit Spanje, hetgeen niet wijst op een uitdrukkelijke wens om er in alle omstandigheden te zijn voor uw dochter. U drukt slechts de wens uit dat u in de toekomst uw (vermoedelijke) dochter zal kunnen zien

(CGVS, p. 5), maar dit blijft allemaal zeer hypothetisch. Uw advocaat geeft in dit verband nog aan dat een andere advocaat bezig zou zijn met een procedure waardoor u als vader van het kind zou worden erkend, maar hiervan worden geen bewijsstukken voorgelegd (CGVS, p. 5). Wat er ook van zij, mocht u menen dat uw nog te bewijzen vaderschap aanleiding kan geven tot het verwerven van een verblijfsstatus, dan dient u zich te wenden tot de geëigende procedure.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast.

Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2026 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: “De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

De Raad duidt erop dat Marokko bij koninklijk besluit van 3 december 2025 vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

2.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij, gelet op hetgeen volgt, *in casu* geen elementen bijbrengt waaruit blijkt dat er substantiële redenen voorhanden zijn waaruit blijkt dat haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd.

Immers treedt de Raad verwerende partij bij waar deze uitgebreid vaststelt dat de door verzoekende partij opgegeven redenen waarom zij meent niet te kunnen terugkeren naar Marokko geen enkel verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, te weten vervolging omwille van ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, en evenmin met de criteria inzake de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij in dit verband terecht als volgt: *“Vooreerst wijst het CGVS erop dat de door u aangehaalde elementen niet voldoen aan de criteria van de Vluchtelingenconventie van Genève van 1951. Deze conventie beschouwt een persoon als vluchteling die zich buiten zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf bevindt omwille van een gegronde vrees voor vervolging op één van de volgende gronden: ras, religie, nationaliteit, politieke opinie of lidmaatschap van een bepaalde sociale groep. Het moge duidelijk zijn dat geen van deze criteria hier van toepassing is.*

De beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming draait er dan ook hoofdzakelijk om of u geen gegronde vrees voor ernstige schade kent zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In die context dient erop te worden gewezen dat u dergelijke vrees evenmin aannemelijk maakt. Immers stelt het CGVS vast dat u zich louter beroept op socio-economische motieven. U verklaart dat u Marokko al op achtjarige leeftijd verliet en sindsdien in Spanje woont. U zou er niets of niemand hebben. Niemand zal er voor u zorgen, u zal er ook nergens kunnen wonen (CGVS, p. 3, 4). Dergelijke motieven kunnen evenwel niet leiden tot het toekennen van internationale bescherming.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat dit alles niet kan overtuigen. Immers stelt het CGVS vast dat u een intussen 37-jarige man bent. U heeft na uw studies steeds gewerkt als (gediplomeerd) lasser, schoonmaker, in restaurants of in een fabriek (CGVS, p. 4). Van iemand van uw leeftijd, met ruime werkervaring, mag worden verwacht dat u ook in Marokko aan de slag kan. Bovendien is het dan wel zo dat uw ouders in Spanje wonen, echter geeft u aan dat u wel nog ooms en tantes heeft in Nador. U maakt niet aannemelijk dat deze personen u niet (minstens tijdelijk) zouden kunnen opvangen, temeer u verklaart dat uw ouders en ook uzelf geregeld voor meerdere weken op vakantie gingen naar Marokko om daar de familie te bezoeken, en uw ouders nog steeds het contact met deze mensen onderhouden (CGVS, p. 3). Er is met andere woorden sprake van banden tussen uw familie en de familie die in Marokko is blijven wonen. Dat u bij terugkeer naar Marokko in erbarmelijke omstandigheden zou terechtkomen, lijkt dan ook zeer onwaarschijnlijk. Voorts haalde u geen elementen aan die een terugkeer in de weg zouden staan. In dit verband is het noemenswaardig dat u op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde geen problemen te vrezen in Marokko (CGVS, p. 7).

Wat voorts betreft uw verklaring dat u de biologische vader bent van F. (...), de dochter van uw ex-partner S. E. A. B. (...), en dat u niet wilt dat zij zonder vader opgroeit, dient te worden opgemerkt dat uw (nog aan te tonen) vaderschap evenmin wijst op een nood aan bescherming in uw hoofdte. Allereerst dienen uw banden met het kind enigszins te worden gerelativeerd. U bent niet zeker dat uw dochter F. (...) heet (CGVS, p. 5), hetgeen al opmerkelijk is. U heeft haar ook nog niet echt ontmoet omdat u een contactverbod met uw ex-partner heeft, van een officiële erkenning is geen sprake. U geeft voorts aan dat u haar zou kunnen bezoeken vanuit Spanje, hetgeen niet wijst op een uitdrukkelijke wens om er in alle omstandigheden te zijn voor uw dochter. U drukt slechts de wens uit dat u in de toekomst uw (vermoedelijke) dochter zal kunnen zien (CGVS, p. 5), maar dit blijft allemaal zeer hypothetisch. Uw advocaat geeft in dit verband nog aan dat een andere advocaat bezig zou zijn met een procedure waardoor u als vader van het kind zou worden erkend, maar hiervan worden geen bewijsstukken voorgelegd (CGVS, p. 5). Wat er ook van zij, mocht u menen dat uw nog te bewijzen vaderschap aanleiding kan geven tot het verwerven van een verblijfsstatus, dan dient u zich te wenden tot de geëigende procedure.”

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van de door haar aangehaalde motieven, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In zoverre verzoekende partij bij terugkeer naar Marokko vreest in een situatie van extreme materiële ontbering terecht te zullen komen omdat zij het grootste deel van haar leven buiten Marokko doorbracht en er geen sociaal netwerk heeft, benadrukt de Raad nog dat socio-economische en humanitaire omstandigheden slechts in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus indien personen hierdoor terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie én die situatie het gevolg is van opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Verzoekende partij toont evenwel op geen enkele manier *in concreto* aan dat de door haar gevreesde problemen bij terugkeer naar Marokko het gevolg zijn van een intentioneel handelen of nalaten van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing in dit verband tevens dienstig opgemerkt dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij beschikt over een ruime werkervaring alsook dat er wel degelijk nog steeds sprake is van banden tussen haar familie en de familie die in Marokko is blijven wonen, waardoor zij haar bewering dat zij bij terugkeer naar Marokko geheel zonder netwerk zou vallen en hierdoor in erbarmelijke omstandigheden zou terechtkomen hoe dan ook geenszins aannemelijk maakt.

2.2.5. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Marokko, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud in het gesloten centrum te Vottem d.d. 28 april 2026 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Spaans en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.7. Waar verzoekende partij nog verwijst naar de artikelen 3 en 8 EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

dhr. R. VAN DAMME,

De griffier,

R. VAN DAMME

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT